

PREMIS
RAFAEL BATTESTINI
2019

Caricatura del doctor Rafael Battestini i Galup feta per Romà Bonet, BON. c. 1935. [Família Battestini]

Tarragona, 1 d'octubre de 2019
Cambra de Comerç de Tarragona

Cambra
Tarragona

Premis Battestini 2019

Premis als millors projectes d'innovació en medicina primària i hospitalària

Els premis Battestini dotats amb 3000 euros cadascun, estan destinats a donar reconeixement als projectes sobre millora dels serveis sanitaris en:
a) atenció primària/comunitària i/o sociosanitària i b) atenció hospitalària.

Els projectes han d'haver-se aplicat i per tant poder-ne avaluar els resultats.

Jurat

Dr. Ramon Maria Miralles i Pi (President)

Dr. Sergi Boada i Pie (Portaveu)

Dr. Xavier Oliach i Güell

Dr. Pere Mestres i Ventura

Acte de lliurament dels
PREMIS RAFAEL BATTESTINI 2019

Cambra de Comerç de Tarragona
Tarragona, 1 d'octubre de 2019. 19 hores.

Benvinguda i Presentació dels Premis Battestini
2019: Dr. Joan Maria Adserà.

Conferència Magistral: «L'Era de l'Homo Håmster»
a càrrec del professor Oriol Quintana de la càtedra de
filosofia cristiana de l'Institut Químic de Sarrià.

Presentació de l'escultura dels Premis Battestini
realitzada per l'artista tarragoní Joan Serramià.

Entrega de l'escultura als guanyadors de la primera
edició dels premis Battestini 2018.

Presentació per part del Dr. Sergi Boada (Portaveu del Jurat)
de les unitats assistencials finalistes als premis tot fent un resum
dels temes científics tractats en aquestes candidatures.

Lectura dels guanyadors dels premis Battestini 2019 i entrega de Premis.
Parlaments dels responsables mèdics de les unitats premiades.

Entrega del primer Premi Battestini d'Honor (que distingeix
un facultatiu de l'àmbit territorial de Tarragona que ha
destacat tant per la seva carrera professional com pels seus
valors humanístics) al Dr. Santiago Mallafré Gimeno.

Parlaments de cloenda.

L'acte serà presentat i dirigit pel periodista Ricard Lahoz.

Reunió de treball de la Junta directiva de la filial celebrada el 7 de febrer de 2018. D'esquerra a dreta: Dr. Josep Maria Pérez Portela, Dra. Laia Montserrat, Dr. Jaume Benages, Dra. Pilar Roca, Dr. Emili Mayayo, Dr. Joan Cebal i l'enyorat Dr. Pau Ornos.

Salutació

La Junta Directiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Tarragona vol dona'ls-hi la benvinguda a aquesta segona edició dels premis Rafel Battestini que la nostra entitat co-organitza amb la Xarxa Sanitària i Social de Santa Tecla.

L'actual crisi econòmica i sobretot el persistent control i fiscalització per part de l'Estat dels recursos propis dels catalans, deixen l'economia del nostre país en una situació que sovint no aconsegueix resoldre correctament les necessitats bàsiques de la nostra població. Els serveis sanitaris no en són una excepció.

Immersos en aquesta greu problemàtica, els metges de la nostra demarcació es veuen atrapats dia sí, dia també, dins d'una pressió assistencial clarament per sobre de les seves possibilitats, una pressió que sovint han de fer front sense els recursos més adients en cada cas.

A tot això s'ha d'afegir l'alarmant manca de metges especialistes a Catalunya, causada per un sistema d'elecció de places universitàries i de MIR totalment centralitzats que no preveuen en cap cas les necessitats del territori. Cada any podem veure amb tristesa com joves catalans, amb notes brillants, no poden accedir al seu somni i a la seva vocació d'esdevenir metges.

Malgrat tot, el metge, com així ho reconeix constantment l'opinió pública, no s'arronssa i multiplica els seus esforços per donar sortida a una bona assistència mèdica per als seus pacients. Amb aquests premis Battestini el que es vol precisament és donar a conèixer aquest esforç, plasmat en les millores tècniques que els facultatius han volgut donar en les seves respectives unitats assistencials perquè aquestes siguin més eficaces i resolutives.

Aquest darrer curs 2018-2019 ha estat particularment dur per a tots els que formem part de l'Acadèmia de Tarragona; en els darrers mesos ens han deixat tres metges molt estimats i implicats amb la nostra entitat. Per una banda els doctors Joan Girbes i Emiliano Fernández, dos magnífics expresidents i per l'altra banda el Dr. Pau Ornosa, membre de la nostra Junta, una bellíssima persona i gran professional que va col·laborar intensament i amb il·lusió en la posada en marxa d'aquests premis Battestini. El nostre emotiu record per a ells.

Dr. Jaume Benages i Pàmies

Entitats gestores dels Premis Battestini:

ACADEMIA DE CIÈNCIES MÈDIQUES DE TARRAGONA

Els gairebé 30.000 socis de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears, la converteixen en una de les entitats medico-científiques més importants en l'àmbit internacional. La base actual de l'Acadèmia se sustenta en 86 societats per especialitats i en 21 filials territorials, una de les quals és la de Tarragona.

Durant els primers mesos de l'any 1974, les converses mantingudes a Barcelona entre el Dr. Josep Laporte (president de l'Acadèmia), el Dr. Joan Domènech (president del Col·legi de Metges de Tarragona) i el Dr. Emiliano Fernández, fructificaren i es posà en marxa la voluntat de crear ben aviat la «Filial de Tarragona».

La reunió multitudinària i entusiasta (segons les cròniques de l'època) de facultatius tarragonins i representants de totes les institucions sanitàries de la ciutat, celebrada a instàncies del Dr. Josep Adserà Martorell, el dia 5 d'abril del 1974 a la sala d'actes del Col·legi de Metges, comportà la creació de l'Acadèmia de Tarragona. Aquell mateix dia fou escollida, tot preservant l'equitat institucional, la primera junta directiva de l'entitat i el seu primer president, el Dr. Emiliano Fernández. La nova junta directiva es reuní per primera vegada de forma ordinària el dia 23 d'abril de 1974, diada de Sant Jordi.

Des d'aleshores, han estat molts els programes formatius que any rere any, s'han anat realitzant amb la intenció d'actualitzar els coneixements, en les diferents especialitats de les ciències de la salut, als gairebé 500 socis de l'entitat, repartits entre les comarques del Tarragonès, Baix Penedès, Conca de Barberà i Alt Camp.

La creació de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Tarragona va significar, per a molts facultatius, poder integrar-se a una institució emblemàtica del nostre país, l'Acadèmia de Ciències Mèdiques i de la Salut de Catalunya i Balears, que ja des dels anys previs a la Mancomunitat (finals del segle XIX) i amb les aportacions de nombrosos facultatius de gran talent, ha anat marcant les pautes i la modernització de la formació

mèdica del territori i ha aconseguit que Catalunya, una nació mancada dels privilegis d'un estat propi, hagi també pogut proporcionar, amb veu pròpia, la seva particular i efectiva aportació al desenvolupament de la medicina.

Junta Directiva actual

President	Jaume Benages Pàmies
Tresorer	Josep Maria Perez Portela
Vocal	Pedro Mestres Ventura
Vocal	Emili Mayayo Artal
Vocal	Joan Miquel Cebal Moreno
Secció formació mèdica continuada	Sergi Boada Pic
Secció hospitals	M. del Pilar Roca Campos
Secció especialitats mèdiques	Olga Araujo Loperena
Secció medico-legal	Laia Montserrat Esteller
Secció d'urgències i emergències mèdiques	Anna Palau Vendrell

L'HOSPITAL DE SANTA TECLA

Institució cabdal en la història de l'assistència sanitària a Tarragona

Aprofitarem aquest apartat per donar una petita pinzellada dels que han estat els personatges i les institucions més significatives de la medicina a la nostra ciutat fins a finals del segle XX.

Com no podia ser d'una altra manera en un article referenciat a Tarragona, començarem aquest relat a l'època romana, aquí trobem a Antoni Musa (Antonius Musa), metge personal de l'emperador August (segle I). Segons Dió Cassi fou originalment un llibert. August estava malalt el 23 aC i cap metge el sabia curar i Musa ho va aconseguir a base de banys i begudes fredes; en recompensa va rebre una gran suma de diners, el dret de portar anell d'or i se li va erigir una estàtua al costat de la d'Esculapi.

Després dels romans foren els visigots els que ocuparen l'antiga Tàrraco; per la seva banda aquests varen sucumbir a la invasió sarraïna del segle VIII i posteriorment la ciutat va quedar abandonada fins que quatre segles més tard, el comte de Barcelona Ramon Berenguer III, va encarregar al bisbe Oleguer l'any 1118, repoblar-la.

Entrats en aquesta època medieval trobem, almenys des de 1171, que Tarragona ja disposava d'una institució hospitalària, l'anomenat Hospital de la Seu, que estava destinat a l'atenció dels canonges i els seus familiars. Aquest hospital va ser creat per l'arquebisbe Hug de Cervelló (1163-1171) i estava ubicat a l'actual carrer de les Coques on té la seu el Consell Comarcal del Tarragonès. Dos segles després, aquest hospital va coexistir amb un altre que estava sufragat per la ciutat; amb els anys aquest hospital va patir diversos canvis d'ubicació de les seves instal·lacions.

El 15 de desembre de 1464, l'arquebisbe Pere d'Urrea va donar les disposicions necessàries per al naixement d'un nou hospital que aglutinés els dos anteriors, ja molt precaris. Aquest, sota la invocació de Santa Tecla, es va situar a l'edifici de l'antic Hospital de la Seu, més ben dotat i reformat (a aquesta època de fusió s'atribueix la part gòtica de la façana). A finals del segle XVI, aquest hospital havia quedat ja totalment obsolet i va sorgir la necessitat de construir un altre edifici. El nou Hospital de Santa Tecla, situat a l'actual Rambla Vella, es va inaugurar el 1588, durant el pontificat de l'arquebisbe Antoni Agustí, i fou regit i finançat per la ciutat i el capítol. Des del segle XVIII i fins als nostres dies, aquest hospital, es coneix amb el nom de Sant Pau i Santa Tecla. L'altre hospital gran de la ciutat, el Joan XXIII, fou inaugurat l'any 1966.

Metges il·lustres tarragonins

Pere Virgili i Ballvé (1699-1776), que va posar les bases per la unificació de la medicina i la cirurgia, ciències que fins al moment estaven del tot separades; **Josep Sabater i Massell** (1745-1805), cirurgia; **Leonard Galli i Bover** (1751-1830), cirurgia traumatòleg; **Marc Bertran i Pastor** (1804-1863), cirurgia obstetra; **Tomàs Dolsa i Ricart** (1816-1909), psiquiatra; **Ramon Nolla i Martí** (1839-1911), metge i polític carlista; **Lluís de Castellarnau i de Lleopart** (1846-1917), un dels primers membres de l'Acadèmia i del Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya; **Agustí Maria Gibert i Olivé** (1852-1928), metge, naturalista i arqueòleg; **Elena Maseras i Ribera** (1853-1905), la primera dona que estudia una carrera universitària a la península Ibèrica; **Josep Mestres i Miquel** (1869-1949), un dels fundadors del Sindicat de Metges de Catalunya; **Joaquim Pla i Janini** (1879-1970), que destacà per ser un dels pares de la fotografia del segle XX; **Ferran Rosell i Jané** (1882-1954), metge de capçalera, polític i exiliat pel franquisme; **Antoni Peyri i Rocamora** (1889-1973), casat amb Maria Macià Lamarca, filla del president Francesc Macià; **Pere Domingo i Sanjuan** (1896-1979), que fou president de l'Institut d'Estudis Catalans; **Juan Mallafré Guasch** (Tarragona, 1896 - Tarragona 1961), metge i cirurgia; **Tomàs Ramon i Amat** (1901-1937), metge i polític català, víctima dels franquistes durant

la Guerra Civil; **Miquel Aleu i Padreny** (1910-2011), metge de capçalera; **Josep Adserà Martorell** (1923-2005), metge i historiador, fou un dels primers facultatius que posaren en pràctica mesures per a la prevenció de la salut laboral de les empreses; **Lluís Delclòs i Soler** (1926-2016), pioner de la teràpia de radiació moderna i **Rafel Orozco i Delclòs** (1938-2005), traumatòleg.

Façana de l'antic Hospital de Santa Tecla (Fotografia datada l'any 1915)

Biografia

Dr. Rafael Battestini i Galup

Barcelona, 1886 - Tarragona, 1939

El pare, Nicolau Battestini, d'origen cors, és nascut a Puerto Rico. La mare, Josepa Galup, és de Calella amb avantpassats polonesos. Rafael finalitza el batxillerat el 1902 i inicia la carrera de medicina a l'antiga seu de l'Hospital de Santa Creu. Deixeble d'un jove August Pi i Sunyer, guanya per oposició una plaça d'alumne intern. Es llicencia el 1909 i entra al servei de Medicina General del Dr. Pere Esquerdo a l'Hospital de la Santa Creu. Encara estudiant, quan s'inaugura la nova Facultat de Medicina, publica un treball sobre el tractament de l'apendicitis aguda.

El 1911, arran d'una epidèmia de còlera, és comissionat al Vendrell. Exerceix de metge a Calafell (1911-1914), l'Espluga de Francolí (1914-1919) i El Catllar (1920-1923), on es casa amb Dolors Totusaus.

El 1923, guanya per concurs d'oposició la plaça de metge de l'Hospital de Santa Tecla de Tarragona, i es trasllada a viure a aquesta ciutat. El 1926 la Junta Directiva de l'hospital el nomena director del centre. El 1934, organitza un curs monogràfic sobre les febres de Malta, en el que hi intervenen grans mestres de la medicina catalana com Agustí Pedro Pons, Pere Domingo Sanjuan, Lluís Sayé, Antoni Trias i Pujol i Joaquim Vilardell. Entre els alumnes, s'hi troba en Joan Gibert Queraltó. La seva tasca formativa per a metges i personal sanitari fou una constant durant la seva etapa a Tarragona.

Com a Director de l'Hospital de Santa Tecla lluità incansablement per assolir una medicina, pública, moderna i de la màxima qualitat per als tarragonins. Pel fet d'haver posat en marxa un programa de cirurgia gratuïta per a la gent sense recursos, fou rebutjat pels dirigents de l'aleshores classista Col·legi de Metges de Tarragona.

Publica articles als Annals de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears i a la Revista de Medicina Clínica. Militant del Sindicat de Metges de Catalunya, Rafael Battestini és un entusiasta directiu de la Cooperativa de Consum del Col·legi de Metges de Catalunya.

Catalanista convençut, milità a Acció Catalana i és un dels líders del partit a Tarragona tot i que mai ocupà càrrecs polítics. Com a director de l'Hospital de Santa Tecla i catòlic practicant, tracta amb prelatos com el cardenal Vidal Barraquer i els canonges Isidre Gomà, més tard Primat d'Espanya, i Josep Cartanyà, posteriorment Bisbe de Girona.

Durant la Guerra, Rafael Battestini (arriscant-se personalment) salva gent perseguida, fins i tot acompanyant-los a La Jonquera. Aquesta actuació provoca que els activistes de la Federació Anarquista Ibèrica (FAI) l'obliguin a dimitir com a director de l'Hospital.

Acabat el conflicte bèl·lic, una de les persones que li deu la vida el denuncia i aconseguix que sigui condemnat a mort per un tribunal militar franquista. És afusellat el 22 d'abril del 1939 al Puig de les Oliveres. Abans de morir, Rafael Battestini diu en veu alta: «moro per Déu, per la Lola i per Catalunya».

Premis Battestini - Palmarès

I EDICIÓ. Any 2018:

Premi a la millor unitat assistencial hospitalària:

Projecte d'unitat funcional de ginecologia oncològica entre els professionals de l'Hospital Joan XXIII i de l'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla”.

Premi a la millor unitat assistencial en l'àmbit de l'atenció primària.

“Implementació del programa INDI per a la millora de la depressió en l'atenció primària al camp de Tarragona i el Vallès Occidental”, del CAP de Constantí.

“Efectivitat d'un programa de desprescripció de Benzodiazepines i Hipnòtics a l'atenció primària de la Xarxa Sanitària i Social de Santa Tecla”.

Projectes finalistes als Premis Battestini 2019:

- Projecte “Banc de Salut”: Identificació d’actius per a la salut comunitària.
- Cirurgia sense ingrés en tumors mediastínic intervinguts per RATS (Robotic-Assisted Thoracoscopic Surgery).
- Projecte de futur de control de qualitat per serveis utilitzant el mètode Cusum en un hospital comarcal.
- Implementació d’un protocol de Fast Track a una unitat de Genoll.
- Implementació del protocol de mesura del segment uterí (SUI) en gestants amb una cesària prèvia i intent de part via vaginal posterior.
- Canviant el model de salut en dolor crònic mitjançant les noves tecnologies.
- L’art de comunicar males notícies.
- Efectivitat d’una consulta de cribratge pel diagnòstic de la displàsia anal.
- Unitat d’expertesa en l’estudi de contactes sexuals.

L’artista Joan Serramià, autor de l’escultura que a partir d’ara representarà els premis Battestini

A partir d’aquesta edició 2019, els guanyadors dels Premis Battestini rebran, a banda de la corresponent dotació econòmica per invertir en les seves respectives unitats assistencials, una estatueta representativa del Dr. Battestini obra del reconegut artista tarragoní Joan Serramià Llauredó.

Joan Serramià neix a Tarragona l’any 1963.

Realitza estudis d’escultura i joieria a l’Escola d’Art de la Diputació de Tarragona, 1977 - 1982.

El 1988 obre un taller botiga de joieria i escultures a Tarragona.

Seguidor de l’obra dels grans artistes modernistes del camp de Tarragona, Antoni Gaudí i Josep Maria Jujol.

Sovint treballa fent obres per encàrrec com, per exemple, la Mulassa de Tarragona (1988), el Sant Crist de la Mare de Déu de la Salut (1996), els anells de Jujol segons dibuixos inèdits trobats per l’Arxiu Jujol (2017), les escultures del rellotge del Mercat de Tarragona (2018) i el retrat d’Antoni Gaudí a Riudoms (2019).

Exposicions individuals més destacades:

Escultures informalistes. Torredembarra, 1982.

L'ofici de figurarire. Centre de Lectura de Reus, 1983.

Ars Minor: joieria al Pretori. Tarragona, 1993.

Exposició individual de joieria a la Staatsbibliothek. Berlín, 1996.

Exposició i venda de joieria col·lecció Gaudí / Jujol a la Pedrera. Barcelona, 2014.

Exposició de joies a la galeria Ginza. Tokyo, 2015.

Exposició de joies a la Creativity & Design Week. Chengdu, 2018.

L'artista Joan Serramià al seu taller modelant l'escultura del Dr. Battestini (fotografia de Carles Fargas)

Dr. **Santiago Mallafré Gimeno**

Premi Battestini d'honor 2019

Santiago Mallafré Gimeno neix el 9 de desembre de 1939 en una Tarragona impactada de ple pels efectes de la guerra civil que ha finalitzat uns mesos enrere. La família la formen els pares Joan Mallafré i Guasch i Lucía Gimeno Company i els quatre germans: Joan, Pere, Joana i Llúcia.

El pare és metge, igual que ho van ser l'avi –Joan Mallafré Torres– i el besavi. Amb aquests antecedents, sembla lògic que Santiago Mallafré, com el seu germà Pere, es dediqui a la medicina. Abans de marxar als 16 anys a estudiar la carrera a la Universitat de Barcelona, Santiago creix a la Tarragona dels anys quaranta i cinquanta estudiant a les monges del Sagrat Cor, durant un període molt curt a La Salle, i després batxillerat a l'institut de la Rambla Vella.

A la universitat té clara l'especialització de Medicina General perquè vol ser metge de capçalera, una vocació que l'acompanyarà al llarg de tota la seva trajectòria professional. A mitja carrera, la mort del pare el 1961 a causa d'un càncer de pàncrees l'obliga

a compaginar els estudis amb una primera feina al servei d'Hematologia de l'Hospital Clínic de Barcelona fent transfusions de sang.

Un cop llicenciat, el 1963 torna a Tarragona i es posa treballar en el servei d'urgències nocturn. Coneix i atén les famílies que malviuen a les barraques repartides per diferents indrets de la ciutat, especialment concentrades a la llera del Francolí i a les parcel·les Tuset, però després també a la Savinosa, al polígon Entrevies i al voltant de l'ermita de la Salut. Nens i adults que presenten patologies derivades del fred i la gana. L'atenció als més pobres i desvalguts l'ajuda a assumir la injustícia social.

Els valors humanístics són una constant a la seva vida. «La feina de metge et permet veure i entrar en contacte amb totes les capes de la societat: rics i pobres, professionals diversos i nivells de formació, procedències i orígens molt plurals. Per moltes diferències econòmiques i socials que els separi, t'adones que tots els pacients tenen en comú la fragilitat de l'ésser humà», diu el doctor Mallafré, que durant un any també treballa en un pis de Torreforta que fa les funcions de dispensari. «Tots tenim malalties, tots ens morim i tots necessitem ajuda», conclou.

Sent metge de capçalera, els seus objectius han estat sempre tenir una actitud de respecte als pacients, asserenar-los i explicar-se bé perquè entenguin el seu problema de salut. El contacte permanent amb diverses generacions de moltes famílies tarragonines fa que els arribi a estimar i que, anys després de la jubilació, encara hi hagi persones que han passat per les seves mans que el saluden pel carrer.

L'obertura el 1969 de l'Hospital de la Creu Roja de Tarragona serà una factor clau de la carrera professional de Santiago Mallafré perquè hi estarà vinculat fins al seu tancament, el 1996. La figura del doctor Salvador Casals, director del centre hospitalari, marca profundament la manera de fer de Mallafré, sota la premissa de «cal ser útil a la societat».

A l'Hospital de la Creu Roja troba un ambient intel·lectual alt i un nivell d'assistència molt bo. Considera que l'equipament juga un gran paper en el mapa sanitari de Tarragona durant tres dècades, millora les tècniques diagnòstiques i afavoreix una actitud més sensible dels metges en relació als pacients.

En aquella etapa llarga, que el consolida com a metge de capçalera de referència a Tarragona, Santiago Mallafré compagina en horari de matí les visites a la consulta de l'hospital amb les domiciliàries i en horari de tarda l'atenció als pacients a la seva consulta privada a la Rambla Nova. Un dia a dia de catorze hores d'atenció mèdica. Una vida sencera dedicada als seus pacients, que es compten per milers.

D'aquells anys recorda especialment les visites a les cases dels malalts –realitzava fins a quinze visites diàries–, una manera de fer dels metges d'assistència primària que –lament– s'ha perdut en l'actualitat. L'atenció domiciliària l'aboca a «conèixer a fons Tarragona i els seus veïns». Accedir al dormitori dels pacients li permet observar què hi ha a les tauletes de nit, «un reflex magnífic de la societat plural i en constant transformació», assegura.

Enamorat de la seva ciutat, aconsegueix a través de la seva professió descobrir una Tarragona desconeguda. La relació amb moltes famílies es fa tan estreta al cap dels anys que quan visita un pacient demana sortir a la galeria del pis que dona accés als patis interiors per veure allò que només tenen a la mà uns pocs veïns. Una curiositat que simbolitza la personalitat de Santiago Mallafré.

Casat amb Vallivana Moya Orú i pare de 6 fills, ha compartit la passió per la medicina amb el seu germà Pere Mallafré (1926-2003), que va arribar a ser alcalde interí de Tarragona durant un mes i mig el 1965, i que va presidir l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Tarragona en el període 1993-1998. La nissaga familiar dedicada a la medicina continua, entre d'altres, amb la filla del Santiago, la pediatra Maite Mallafré Moya, i el fill del Pere, el digestòleg Pere Pau Mallafré Cajigao.

Als setanta anys, Santiago Mallafré es jubila per raons familiars. Una dècada allunyat de la feina de metge de capçalera li permet analitzar des de l'experiència acumulada l'estat actual de la professió: «Hem millorat en diagnòstic i tractament, però s'ha anat enrere en la relació amb el pacient. El metge d'atenció primària està molt sol i sovint recorre a l'especialista i a la recepta. El problema de fons és que, globalment, s'abusa del dret universal a l'assistència sanitària i això perjudica el funcionament del sistema».

Ricard Lahoz

El doctor Joan Mallafre Guasch amb la seva esposa Lucía Gimeno i els seus cinc fills: Joana, Pere, Joan, Llúcia i Santiago. Tarragona, anys 1940. [Arxiu Família Mallafre Gimeno]

L'Hospital de Santa Tecla tal com el va conèixer el Dr. Battestini
(Xarxa d'Arxius Comarcals. Gencat.cat)

Textos: Jaume Benages i Pàmies

Edició privada de 200 exemplars

Producció editorial: Arola Editors

Imprès a la ciutat de Tarragona el dia 20 de setembre del 2019

Festes de Santa Tecla